

ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ...

ಜಮೀನು ಮಾಲಿಕ ಬಂದು ಜೋಪಡಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಖಾಲಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದರಿಂದ ವಿಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಎಂಟು ಮನೆಗಳ ಜನರೂ ಕಾರಾಗೃಹ ಹೋಗಿ ಸೂರು ಹುಡುಕುವ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಭೂಮಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರೀ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಲ್ಲ ಎಂದು ಜಂಪಯ್ಯ, ಕಾಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಾ ಮಳೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಚಿಂಪೊ, ಸಿಕ್ಕಿದ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಕಾರಾಗೃಹದ ಜಮೀನ್ದಾರ ಅನಂತಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ.

ಮಳೆಯ ರಭಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಸೇತುವೆ ಮುರಿದುಬೀಳುತ್ತದೆ. ಕಾಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜಿ ಕಮಲಿ, ಪಾಂಡುವನ್ನು ಕರೆತರಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾನೆ. ಜಂಪಯ್ಯ ಎಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೂ ಕಾಯ ಧುಮುಕಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಮಳೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕುಮುದಿನಿ ತುಂಬಿ ಹರಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಕಮಲಿ, ಪಾಂಡು ಹಾಗೂ ಉಳಿದವರು ಕ್ಷೇಮವಾಗಿ ಇರಲಿ ಎಂದು ಜಂಪಯ್ಯ ಸೇರಿದಂತೆ ಕಾರಾಗೃಹ ತಲುಪಿದ ಎಲ್ಲರೂ ಹಾರೈಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಸುಳಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸೇತುವೆ ಕುಸಿದ ಹಾಗೂ ಮಳೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಕಾರಣ ಇಡೀ ಕಾರಾಗೃಹ ಕೆಸರುಗದ್ದೆ ತರ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವ ಬಲ್ಲವಳಾದ್ದರಿಂದ ಆಕೆ ಒತ್ತಾಯವೇ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.. ಮನೆ ಜಗುಲಿಯೇ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಹೊರಲೋಕದ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿತ್ತು.. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸೀಮಿತ. ಕಮಲಿ ಅಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಯಾವುದೂ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದವಳಲ್ಲ. ಇದ್ದುದ್ದರಲ್ಲೇ ಚೊಕ್ಕವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದವಳು. ಮಿನಾಲಿಯ ನೆನಪನ್ನು ಮಸುಕು ಮಾಡಿದವಳು. ಅವಳ ವಿರಹದ ಬೇಗೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಮಯಿ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ನೀಗಿಸಿದವಳು.. ಬದುಕಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೊಸ ಭರವಸೆಯನ್ನು ತುಂಬಿದವಳು.. ಮತ್ತೆ ಬದುಕು ಸುಂದರ ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟವಳು.

ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು.? ತನ್ನ ಇಡೀ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕತ್ತಲು ಕವಿದಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಳೆದು ಕೊಂಡವನಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅದರ ಹೊರತು ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಮಾಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಪುನರ್ವಸತಿ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಜನರು ಉದಾರವಾಗಿ ನೀಡಿದ ಬಟ್ಟೆಬರೆ, ಆಹಾರವನ್ನ ಹೊತ್ತ ಗಾಡುಗಳು ಬರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಆಶ್ರಿತರು ಮುಗಿ ಬಿದ್ದು ನಾ ಮುಂದು ತಾ ಮುಂದು ಎಂಬಂತೆ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅದಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುವಾಗ ಕಾಯನಿಗೆ ತೀರಾ ಕೆಡುಕೆನಿಸಿತ್ತು. ಆ ಪುನರ್ವಸತಿ ಕೇಂದ್ರಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅನಂತಯ್ಯ ಜಂಪಯ್ಯನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ. 'ಜಂಪಣ್ಣ.. ನೀನಿರೋ ಮನೆ ನೀರಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಯಿತು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.. ಇಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ ಅಂತ ಯೋಗೀಶ್ವರ ಹೇಳಿದ.. ನೀನು ಇಲ್ಲಿದ್ದೀಯಾ ಬೇಡಾ.. ಬಾ ನನ್ನ ಮನೇಗೆ.. ಹೇಗೂ ತುಂಬಾ ಸಲ ನನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ.. ಈಗಲೂ ನನಗೆ ನೆರವಾಗಿ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಬಿಡು' ಎಂದ. ಈ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಆಹ್ವಾನಕ್ಕೆ ಜಂಪಣ್ಣನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕಾಯನ ಮುಖ ನೋಡಿದ. 'ಹೋಗು ಜಂಪಣ್ಣ.. ಬೇರೆ ದಾರಿ ಏನಿದೆ..? ನೀನು ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗು.. ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಂತೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.. ಹೊರಟು ಬಿಡು..'ಎಂದ.

ಜಂಪಯ್ಯನಿಗೆ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಿರದೇ ಹೋದರೂ ಜೀವನಕ್ಕೊಂದು ನೆಲೆ ತೀರಾ ಅನಿವಾರ್ಯವಿತ್ತು. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಬಾಡಿಗೆ

ಬಂಧುವಾಗಲು, ಅನಂತಯ್ಯನೊಡನೆ ಹೊಡಲನು ವಾದ. 'ಕಮಲವು ಮತ್ತು ಪಾಂಡು ಸಿಕ್ಕರೆ ಖಂಡಿತ ತಿಳಿಸು.. ಭೇಟಿಯಾಗದೇ ಹೋಗಬೇಡ ಆಯ್ಯಾ?' ಕಂಗಳು ತುಂಬಿ ಬಂದವು. ಎದೆ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು.

'ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಬಂಧ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ..' ಎಂದವನು ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಲೇ ಅನಂತಯ್ಯನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದು ಬಿಟ್ಟ. ಜಂಪಣ್ಣ ಹೊರಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಕಾಯ ಮತ್ತಷ್ಟು ಏಕಾಂಗಿಯಾದ. ಅವನ ದುಗುಡ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿತ್ತು. ಮಳೆಯ ಅಂತರ ಕ್ರಮೇಣ ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದೂರವಾಗಿ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಕುಸಿದಿದ್ದ ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನ ಸೇತುವೆಯ ತೆರವು ಕಾರ್ಯ ಕ್ಷಿಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ನದಿ ನೀರಿನ ಹರಿವಿಗೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿದ್ದ ಸೇತುವೆಯ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪುಡಿ ಮಾಡಿ ತೆರವುಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನದಿ ನೀರಲ್ಲದೇ ನೆರೆಗಟ್ಟಿದ ನೀರೂ ಇಳಿದು ಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿತ್ತು.

ಕಾರಾಗೃಹದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ವಾರ ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಬೀರಲಾರಂಭಿಸಿದ ಬಳಿಕ ರಸ್ತೆಯ ಇಕ್ಕೆಲದ ಚರಂಡಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಸರನ್ನು ತೆಗೆಸಿ ಶುಚಿತ್ವದ ಕಾರ್ಯ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಒಂದು ವಾರ ಬೆಂಬಿಡದೇ ಸುರಿದ ಮಳೆ ಅಪಾರ ಹಾನಿಯನ್ನೂ, ಜನರ ಜೀವನವನ್ನು ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅನೇಕರು ಮನೆ, ತೋಟ ಬೆಳೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅಕ್ಷರಶಃ ಬೀದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಕಾಯ ಜೀವರಕ್ಷಕ ದಳ ಮತ್ತು ಯೋಗೀಶ್ವರ ಜೊತೆ ಅಜ್ಜರಕಾಡಿಗೆ ದೌಡಾಯಿಸಿದ. ನೆರೆ ಇಳಿದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿನ ಮಣ್ಣು ಗಡುಸಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಪಾದಗಳು ಹೂತು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಯ ಇಂಚಿಂಚೂ ಬಿಡದೇ ಅಲೆದಾಡಿದ. ಮನೆಗಳಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನೀರಿಳಿದು ಈಗ ಬರೀ ಅವಶೇಷಗಳಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕಳೆದ ಕುರುಹಾಗಿ ಅವನದೆಯಲ್ಲಿನ ನೆನಪುಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅವನು ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಅಲೆದಾಡಿದ. ಹುಡುಕಾಡಿದ. ಕೂಗಿ ಕರೆದ. ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡು ಯೋಗೀಶ್ವರಿಗೂ ಕಣ್ಣಾಳಿಗಳು ತುಂಬಿ

ಬಂದವು. ಉಳಿದವರ ಮನಸ್ಸೂ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಾಗಲೇ ಕಾರಾಗೃಹದ ಸ್ವಯಂಸೇವಕ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿಶಾಮಕ ದಳದ ತಂಡ ಅಜ್ಜರಕಾಡಿನ ಇಂಚಿಂಚೂ ಹುಡುಕಾಡ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಜಂಪಣ್ಣ ಕೂಡಾ ಮನಸ್ಸು ತಡೆಯದೇ ಹುಡುಕಲೆಂದು ಓಡಿ ಬಂದಿದ್ದ.

ಆಗಲೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದವು, ಎರಡು ದೇಹಗಳು. ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಕಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳದ್ದು. ನೀರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರಣ ಮುಖವೆಲ್ಲಾ ವಿರೂಪ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಧರಿಸಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಗುರುತು ಹಿಡಿಯುವಂತಿತ್ತು. ಜಂಪಣ್ಣನ ಆಕ್ರಂದನದಿಂದಲೇ ಕಾಯನಿಗೆ ಸತ್ಯ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಹೊಳೆದಿತ್ತು. ಒಂದಷ್ಟು ದಿನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೊನಲು ಹರಿಸಿದ ಜೀವಗಳು, ಉಳಿದ ಬದುಕಿಗಾಗುವಷ್ಟು ನೆನಪುಗಳನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ದೂರದೂರಿಗೆ ಪಯಣ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರು. ಕಾಯ ಅಲ್ಲೇ ಮತಿಭ್ರಮಣೆಗೊಳಗಾದಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ.

ಪೋಲಿಸರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಜೀವಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರು. ಶಿವಯ್ಯ, ರತ್ನವ್ವ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ದುಬಿಂದಿದಲೇ ಅಂತಿಮ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿದರು.

'ನಾನಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ..!' ಕಮಲಿ ಮಾತು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಕಾಯ ರೋದಿಸುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆ ಕಿತ್ತಿಡತೊಡಗಿದ.

ಒಂದರ ನಂತರ ಒಂದು ದಡಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸುವ ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಯಂತೆ, ಎರಡು ದುರಂತಗಳು ಕಾಯಕನಾಥನನ್ನು ಜರ್ಝರಿತನನ್ನಾಗಿಸಿತ್ತು. ಸಮುದ್ರದ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಮರಳಿನ ಮನೆ ಅಲೆಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕುಸಿದು ಹೋದಂತಾಗಿತ್ತು ಅವನ ಹೃದಯದ ಸ್ಥಿತಿ. ಅವನೂ ಒಳಗೇ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ದಗ್ಗನಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ. ಆಳವಾದ ನೋವಿನ ಕೂಪದಿಂದ ಹೊರತರಲಾಗದಂತೆ ತೀರಾ ಕುಗ್ಗಿದ ಮನಸ್ಸಿಗೇ ಆ ದುರಂತಗಳು ಅವನನ್ನು ದೂಡಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

(ಮುಗಿಯಿತು)

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in